

A voltes amb la incapacitat temporal

Estàvem preparats per a quasi tot...

Si es pot resumir, amb poques paraules, el que ha passat aquests darrers anys amb els nostres drets i condicions laborals, aquestes serien que les Administracions han trobat una forma senzilla de quadrar els comptes a costa dels nostres drets.

Han caigut tots els estereotips que circulaven sobre la solidesa de les nostres condicions: que no ens podien rebaixar el sou, doncs sí; que teníem garantit uns drets socials (FAS, cobertura 100% en cas d'IT, etc), doncs no; que la precarietat era virtual, doncs, s'ha fet real; que s'incomplien els drets professionals a la promoció i al trasllat, doncs, ara ja ni existeixen.

A aquestes alçades ja estàvem preparats per a la propera barrabassada que ens pogués fer el govern.

Però no estàvem preparats per..

El que ens fa mal es tenir que suportar com, amb determinades decisions, es legitimen les pràctiques antisocials dels governs. El que no ens podíem imaginar es contemplar com es renúncia a un objectiu social per fer negoci. Al que no estàvem preparats és per veure com alguns sindicats s'aprofiten d'aquesta pèrdua de drets.

Si per no tenir la força, perdem la raó, mai tindrem ni raó ni força.

Estupor...

És el que tenim en conèixer que CSIF, CC.OO, UGT i el Sindicat de Metges han renunciat a la lluita per recuperar la cobertura del 100% del sou en cas d'incapacitat temporal*, oferint a canvi unes pòlisses d'assegurança.

En què es distingeixen les seves paraules del govern, quan aquest diu que "és el que hi ha" i, per tant, "cal adaptar-se"?

El sindicalisme de classe accepta la realitat per modificar-la, per canviar-la, per transformar-la a favor dels treballadors i treballadores, mai per conformar-se i acceptar que "no ha més remei".

Rectificar és possible

Aquestes sortides falses, aquestes decisions lamentables, impliquen quelcom més que una acceptació de les retallades. De fet, expressen una contradicció entre el que es diu i el que es fa, i és tan gran que, poc a poc, signifiquen una renúncia als objectius de transformació social.

Fem una crida als companys i companyes de Comissions Obreres i UGT per tal que revisin aquesta decisió que els acosta a ser part del problema i no de la solució.

* La “negociació” de la incapacitat temporal

La Generalitat va modificar la percepció del complement de sou fins el 100% en qualsevol situació d'IT, deixant-lo, per a les situacions derivades de malaltia comuna i accident no laboral, únicament durant els primers tres mesos, i partir del dia 90, l'eliminava, passant a percebre el subsidi d'IT que correspongués d'acord amb règim d'afiliació de cada persona (Seguretat Social, MUFACE)

L'Estat va modificar aquesta normativa via Reial Decret Llei, eliminant qualsevol complement per IT en general, però deixant que mitjançant norma de cada administració pogués complementar fins el 50% del sou del mes anterior, els tres primers dies; fins el 75%, des del 4t al 20è. i fins al 100% a partir del dia 21è, en el cas d'IT derivada de contingències comunes, i fins al 100% des del primer dia per contingències professionals (accident de treball o malaltia professional) així com també possibilitava que cada administració podia complementar determinades situacions (excepcionals, en la terminologia del RDL) d'IT fins el 100% del sou des del primer dia, afegint que, com a mínim, les IT derivades d'hospitalització i intervenció quirúrgica serien complementades fins el 100% del sou des del primer dia.

La Generalitat va aprovar per Decret Llei, complementar el subsidi d'IT en línia amb el RDL i, a demanda dels sindicats, va acceptar incloure com supòsits excepcionals les situacions d'IT derivades de violència de gènere i embaràs, a l'hora que s'acordava la creació d'un grup de treball per treballar noves “situacions excepcionals” que donessin lloc a percebre el complement fins al 100% del sou del mes anterior des del primer dia de l'IT. La Generalitat va comptar amb l'aquiescència de CCOO i UGT que van signar un acord previ a aquest Decret Llei.

La IAC (CATAC – IAC) no va signar aquest acord per:

- Per coherència amb l'acord sindical general que teníem tots els sindicats de no signar cap retallada
- Per considerar que no feia falta signar cap acord, ja que els primers interessats en “acollir-se” a la possibilitat de complementar el subsidi, eren els propis alts càrrecs de l'Administració
- Aquest acord no garantia la percepció del 100% des del primer dia a les situacions d'hospitalització i intervenció quirúrgica, degut als criteris d'interpretació d'aquestes situacions per part de la Generalitat. Tampoc es garantia la percepció des de l'entrada en vigor.

El debat al sí del grup de treball va tenir dues línies argumentals.

L'Administració únicament volia que “altres situacions excepcionals” signifiqués “ampliar el ventall de malalties que podrien ser objecte de percebre el 100% des del primer dia”, quan per a CATAC – IAC “altres situacions excepcionals” havia de significar “qualsevol malaltia en un nombre d'IT concret per any. I això per:

- Si, a efectes dialèctics, “acceptem” que el principal argument de l'Administració per retallar el complement d'IT era econòmic i d’“abús”, no es pot penalitzar a les persones que no abusen. Per tant no calia tractar la qüestió del complement des de la vessant sanitària.
- És discriminatori parlar d'altres situacions excepcionals pel que fa a malalties. Per què una fractura no ha de ser excepcional i una infecció sí? Qui és ningú per dir que és excepcional un atac de cor i no un procés oncològic? I així fins a l'infinit, passant per reclamar “situacions excepcionals” a la carta per a alguns col·lectius. El debat i l'enfrontament està garantit sense possibilitat d'un acord factible per a tothom.

Per tant, la IAC va defensar que el debat sobre “situacions excepcionals” girés al voltant del nombre d'IT que en el termini d'un any haurien de ser considerades, justament, situacions excepcionals i defugir del terreny pantanós de “classificar” les malalties. Malauradament, els altres sindicats van entrar en el debat que proposava l'Administració i, fruit d'això, es va signar un segon acord entre CC.OO, UGT i el govern de la Generalitat, pel qual s'ampliava la llista de “situacions excepcionals” als processos oncològics (a més dels d'hospitalització, intervenció quirúrgica, violència de gènere i malalties derivada de l'embaràs), s'acceptava la reclamació de la retroactivitat per percebre el 100% des del primer dia a totes les situacions excepcionals ocorregudes des del 15 d'octubre de 2012 i es mantenia obert el grup de treball per anar debatent altres “situacions excepcionals”.

Evidentment, no vam signar aquest acord i vàrem mantenir la lluita per modificar els criteris per definir una “situació excepcional”, en les següents reunions del grup de treball, per cert encara no convocat.

Però, pels serveis d'assegurança que estan oferint certes organitzacions, (algunes anomenades sindicats) sembla que la nostra proposta no serà viable. Alguns han considerat no tocar els nassos a l'Administració i aprofitar l'avinentsa per fer-hi negoci.